

родния бръгъ, който изглежда тъй близъкъ на очитѣ и на сърдцето. На заникъ слънце въ четата става нѣщо знаменателно, предъ което и ромънскиятъ караулъ сваля шапка и отдава честъ. Знаменосецътъ развѣва знамето, воеводитѣ изваждатъ сабитѣ си и ги кръстосватъ. Всички четници, строени въ две редици, единъ срещу другъ, трѣбва да положатъ клетва, която секретарятъ Иванъ Христовичъ прочита. Следъ назидателнитѣ думи на Х. Димитъръ, че всички трѣбва да изпълнятъ вѣрно и честно дълга си къмъ отечеството, като синове на България, борцитѣ, съ пушки обърнати къмъ земята, даватъ обещание, че ще пролѣятъ кръвта си за народната свобода, че ще се покоряватъ на своитѣ воеводи и че нѣма да се докосватъ до мирнитѣ жители, били тѣ българи или турци...

*

Стъмнява се, и ето че чамътъ пристига. Храбрецитѣ се нахвърлятъ въ него за голѣмо очудване на неговия стопанинъ, който е принуденъ да се подчини. Чамътъ се движи цѣлата нощъ съ попжтенъ вѣгъръ къмъ западъ, безъ да достигне на опредѣленото мѣсто. На разсъмване вѣгърътъ спира, чамътъ сжщо спира и нашитѣ борци сж принудени да го повърнатъ къмъ ромънския бръгъ, за да бжде влаченъ съ пржти, лопати и вжжета; после го отправятъ къмъ едно малко островче, дето четата ще трѣбва да

Димитъръ Николовъ Заралията
отъ с. Черни-вось, знаменосецъ въ четата
на Хаджи Димитъръ